

uppmärksamt på förslagen och delar ut uppdrag.

Heltidsmissionärerna är en stor resurs för församlingarna i räddningsarbetet. De är unga och energiska. De älskar konkreta listor på personer att arbeta med. De tycker om att samarbeta med församlingsmedlemmarna. De vet att det innebär stora möjligheter för dem att hitta människor att undervisa. De är hängivna arbetet att upprätta Herrens rike. De har starka vittnesbörd om att de blir mer kristuslika när de deltar i räddningsarbetet.

Som avslutning vill jag berätta om ytterligare en gömd skatt i den här berättelsen ur skrifterna. Den finns i vers 5: "Jesus såg *deras* tro" (kursivering tillagd). Jag hade inte lagt märke till det förut: *deras* tro. Vår förenade tro har också en inverkan på andras väl.

Vilka var det som Jesus nämnde? Det kan mycket väl ha varit de fyra som bar den lame mannen, mannen själv, människorna som hade bett för honom och alla som var där och lyssnade på Jesu undervisning och som i hjärtat tyst gladdes åt det kommande underverket. Det kunde också ha varit en maka, en förälder, en son eller dotter, en missionär, en kvorumpresident, en hjälpföreningspresident, en biskop och en vän långt borta. Vi kan alla hjälpa varandra. Vi bör alltid verka med iver i arbetet att rädda de nödställda.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är en underverkens Gud. Jesus Kristus älskar oss alla och har makt att frälsa och bota, både fysiskt och andligt. När vi bistår Kristus i hans mission att frälsa själar, blir vi själva räddade under processen. Det vittnar jag om i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se till exempel Thomas S. Monson, "Vårt ansvar att rädda", *Liahona*, okt. 2013, s. 4–5.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Fria för evigt att verka av sig själva

Det är Guds vilja att vi ska vara fria män och kvinnor som kan uppnå vår fulla potential både timligt och andligt.

William Shakespeares pjäs *Henrik V* förekommer en kvällsscen i de engelska soldaternas läger vid Agincourt före slaget med den franska armén. I det svaga ljuset och delvis förklädd vandrar kung Henrik okänd bland sina soldater. Han talar med dem för att bedöma sina soldaters stridsmoral. De är mycket underlägsna i antal och eftersom de inte känner igen honom är de uppriktiga i sina kommentarer. Vid ett tillfälle filosoferar de om vem som bär ansvaret för det som händer männen i slaget – kungen eller den enskilde soldaten.

Efter ett tag säger kung Henrik: "Jag tycker, att jag aldrig kunde dö någorstades så förnöjd som i kungens sällskap, då hans sak är rättvis och hans strid ärofull."

Michael Williams svarar: "Det är mer än vi veta."

Hans kamrat håller med: "Ja, eller mer än vi äro befogade att spörja efter, ty vi veta tillräckligt, när vi veta att vi äro kungens undersåtar. Om hans sak är dålig, så avtvås all vår skuld genom vår lydriad mot kungen."

William säger vidare: "Men om saken icke är god, så har kungen själv en tung räkenskap att avlägga."

Kung Henrik håller förstås inte med. "Varje undersåtes plikt tillhör konungen, men varje undersåtes själ tillhör honom själv."¹

Shakespeare försöker inte lösa den här debatten i pjäsen och på ett eller annat sätt är det en debatt som pågått ända ner till vår tid. Vem bär ansvaret för det som händer i våra liv?

När det går illa har vi en tendens att skylla på andra eller till och med på Gud. Ibland uppstår känslor av att man har rätt till saker, och personer eller grupper försöker flytta ansvaret för sin välfärd till andra människor eller regeringar. I andliga angelägenheter tänker några att vi inte behöver arbeta på personlig rättfärdighet eftersom Gud älskar oss och frälser oss precis sådana vi är.

Men det är Guds avsikt att hans barn ska handla med den moraliska handlingsfrihet han har gett dem "så att var och en kan stå ansvarig för sina egna synder på domens dag".² Det är hans plan och hans vilja att vi har den huvudsakliga beslutsfattande rollen i vårt eget livs drama. Gud lever inte våra liv åt oss eller styr oss som om vi var hans marionetter, som Lucifer en gång erbjöd sig att göra. Inte heller

antar hans profeter rollen som marionettmästare i Guds ställe. Brigham Young sa: "Jag vill inte att någon sista dagars helig i den här världen, eller i himlen, ska vara tillfredsställd med något jag gör, såvida inte Herren Jesu Kristi ande, uppenbarelsens ande, gör dem tillfredsställda. Jag vill att de själva ska veta och själva förstå."³

För det första: Gud frälser oss alltså inte "precis som vi är", för "precis som vi är" är vi orena och "intet orent kan vistas ... i hans närhet, ty på Adams språk är hans namn Helighetens Människa, och den Enföddes namn är Människosonen [Helighetens Människoson]."⁴ Och för det andra tvingar Gud oss inte att bli något som vi inte har valt genom egna handlingar. Han älskar oss verkligen och eftersom han älskar oss varken tvingar han oss eller överger oss. I stället hjälper han och vägleder oss. Ja, det verkliga beviset på Guds kärlek är hans bud.

Vi bör glädjas (och det gör vi) åt den gudagivna planen som låter oss göra val och handla av oss själva och erfara följderna, eller som skrifterna uttrycker det, att "smaka det bittra så att [vi] kan värdesätta det goda".⁵ Vi är för evigt tacksamma över att Frälsarens försoning övervann arvsyndet så att vi kan födas till den här världen utan att bli straffade för Adams överträdelse.⁶ Sålunda återlösta från fallet börjar vi livet oskyldiga inför Gud och är "fria för evigt med kunskap om gott och ont, fria att verka av [oss] själva och utan att påverkas".⁷ Vi kan välja att bli det slags person vi vill bli, och med Guds hjälp kan vi bli sådana som han är.⁸

Jesu Kristi evangelium öppnar vägen till det vi kan bli. Genom Jesu Kristi försoning och hans nåd kan vårt misslyckande att fullkomligt och genomgående leva efter den celestiaa lagen under jordelivet raderas och vi

får möjlighet att utveckla en kristuslik karaktär. Men rättvisan kräver emellertid att inget av det kan hända utan vårt villiga godkännande och deltagande. Så har det alltid varit. Själva vår tillvaro på jorden som fysiska varelser är följden av att var och en av oss valde att ta del i vår Faders plan.⁹ Alltså är frälsning verkligen inte resultatet av ett gudomligt infall, men den sker inte heller enbart genom gudomlig vilja.¹⁰

Rättvisa är en viktig Guds egenskap. Vi kan ha tro på Gud tack vare att han är fullkomligt tillförlitlig. Skrifterna lär oss att "Gud vandrar inte på krokiga stigar, inte heller viker han åt höger eller åt vänster, inte heller avviker han från det han har sagt. Därför är hans stigar raka och hans bana ett evigt kretslopp"¹¹ och "Gud gör [inte] skillnad på människor, utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt".¹² Vår tro, tillit och hopp föds ur rättvisans gudomliga egenskap.

Men eftersom Gud är fullkomligt rättvis är det vissa saker han inte kan göra. Han kan inte godtyckligt frälsa en

del och förkasta andra. Han "kan inte se på synd med den minsta grad av överseende".¹³ Han kan inte låta barmhärtigheten beröva rättvisan något.¹⁴

Det är ett slående bevis på Guds rättvisa att han också har utformat barmhärtighetens princip. Det är för att han är rättvis som han skapade medlen för barmhärtigheten att spela sin oundgängliga roll i vår eviga bestämmelse. Därför "verkställer [rättvisan] alla sina krav, och barmhärtigheten gör även anspråk på allt det som är hennes eget".¹⁵

Vi vet att det är "hans lidanden och död som inte begick någon synd, i vilken [Fadern] fann gott behag; ... [hans] Sons blod som blev utgjutet"¹⁶ som tillfredsställer rättvisans krav, visar oss barmhärtighet och återlöser oss.¹⁷ Trots det "kunde återlösningsplanen *enligt rättvisan* inte genomföras *utom på villkor att människorna omvänder sig*".¹⁸ Det är kravet på och möjligheten till omvändelse som låter barmhärtigheten utföra sitt arbete utan att trampa på rättvisan.

Kristus dog inte för att frälsa urskillningslöst utan för att erbjuda omvändelse. Vi har "fullkomlig förtröstan på hans förtjänster som är mäktig att frälsa"¹⁹ i omvändelseprocessen, men omvändelse är en viljestyrd förändring. Så genom att göra omvändelse till ett villkor för att vi ska få del av nådens gåva, gör Gud att vi kan behålla ansvaret själva. Omvändelse respekterar och uppehåller vår moraliska handlingsfrihet. "Och på så sätt kan barmhärtigheten tillfredsställa rättvisans krav och omsluta dem i trygghetens armar, medan den som inte utövar tro till omvändelse är utsatt för de rättvisans krav som hela lagen ställer. Därför är det endast för den som har tro till omvändelse som den stora och eviga återlösningsplanen förverkligas."²⁰

Det är en sak att missförstå Guds rättvisa och barmhärtighet, att förneka Guds existens eller överhöghet är en annan. Men båda resulterar i att vi uppnår mindre – ibland mycket mindre – än vår fulla gudomliga potential. En Gud som inte ställer några krav är praktiskt taget detsamma som en Gud som inte existerar. En värld utan Gud, utan en levande Gud som stiftar morallagar

för att styra och fullkomna sina barn, är också en värld utan grundsanningar eller slutlig rättvisa. Det är en värld där moralisk relativism härskar.

Relativism betyder att var och en är sin egen högsta myndighet. Naturligtvis är det inte bara de som förnekar Gud som antar den här filosofin. En del som tror på Gud tror ändå att de själva personligen bestämmer vad som är rätt och fel. En ung vuxen beskrev det så här: "Jag tror inte att jag kan säga att hinduism är fel eller att katolicism är fel eller att vara medlem av episkopalkyrkan är fel. Jag tror det hänger på vad man tror ... Jag tror inte det finns rätt eller fel."²¹ En annan, som tillfrågades om grunden för sin religiösa tro, svarade: "Jag själv – när allt kommer omkring är det jag själv. Jag menar, hur kan någon bestämma vad man ska tro på?"²²

För dem som tror att vad som helst kan vara sant känns förkunnelsen om objektiv, fast och universell sanning som tvång: "Jag ska inte tvingas att tro att något är sant som jag inte tycker om." Men det förändrar inte verkligheten. Att förnärmas över tyngdlagen hindrar inte en person från att falla om han kliver över ett stup. Detsamma gäller den eviga lagen och rättvisan.

Frihet kommer inte av att motstå den utan av att tillämpa den. Det här är fundamentalt för Guds egen kraft. Om det inte vore för att det faktiskt finns fasta och oföränderliga sanningar skulle handlingsfrihetens gåva vara meningslös, eftersom vi aldrig skulle kunna förutse eller bestämma följderna av våra handlingar. Som Lehi uttryckte det: "Och om ni säger att det inte finns någon lag säger ni också att det inte finns någon synd. Om ni säger att det inte finns någon synd säger ni också att det inte finns någon rättfärdighet. Och om det inte finns någon rättfärdighet finns det ingen lycka. Och om det inte finns vare sig rättfärdighet eller lycka finns det varken straff eller elände. Och om allt detta inte finns, finns det inte någon Gud. Och om det inte finns någon Gud finns inte vi till, inte heller jorden, ty det skulle inte ha funnits något skapat till att vare sig verka eller påverkas varför allting skulle ha blivit till intet."²³

I både timliga och andliga frågor är möjligheten att ta på sig personligt ansvar en gudagiven gåva, utan den kan vi inte förverkliga vår fulla potential som Guds döttrar och söner. Personlig ansvarighet blir både en rättighet och en plikt som vi ständigt

måste försvara. Den har varit under attack sedan före skapelsen. Vi måste försvara ansvarigheten mot personer och program som (ibland med de bästa avsikter) önskar göra oss beroende. Och vi måste försvara den mot vår egen benägenhet att undvika arbetet som krävs för att odla talanger, förmågor och en kristuslik karaktär.

Det berättas om en man som helt enkelt vägrade arbeta. Han ville bli omhändertagen i allt. Enligt hans åsikt var kyrkan eller regeringen, eller båda, skyldiga honom hans uppehälle eftersom han hade betalat sina skatter och sitt tionde. Han hade inget att äta, men vägrade att arbeta för att ta hand om sig själv. I desperation och leda beslöt de som hade försökt hjälpa honom att eftersom han inte ville lyfta ett finger för att försörja sig, kunde de lika gärna ta honom till kyrkogården och låta honom dö där. På vägen till kyrkogården sa en man: "Vi kan inte

göra så här. Jag har lite majs som jag kan ge honom."

Så de förklarade det för mannen och han frågade: "Har blasten tagits bort?"

De svarade: "Nej."

"Då så", sa han, "kör vidare".

Det är Guds vilja att vi ska vara fria män och kvinnor som kan uppnå vår fulla potential både timligt och andligt, att vi är fria från fattigdomens och syndens bojors förödmjukande begränsningar, att vi kan ha självaktning och oberoende, så att vi kan förberedas i allt att leva med honom i hans celestia rike.

Jag hyser inga illusioner om att det här kan uppnås genom vår egen ansträngning utan hans avsevärda och ständiga hjälp. "Vi vet att det är genom nåd vi blir frälsta, sedan vi har gjort allt vi kan göra."²⁴ Och vi behöver inte uppnå någon mininivå av förmåga eller godhet innan

Gud hjälper oss. Vi kan få gudomlig hjälp varje timme varje dag, oavsett var vi befinner oss på lydnadens stig. Men jag vet att vi, förutom att önska få hans hjälp, måste anstränga oss, omvända oss och välja Gud för att han ska kunna handla i våra liv med rättvisa och moralisk handlingsfrihet. Min vädjan är helt enkelt att ta ansvar och arbeta flitigt så att det finns något för Gud att hjälpa oss med.

Jag vittnar om att Gud Fadern lever, att hans Son Jesus Kristus är vår Återlösare och att den Helige Anden är med oss. Deras önskan att hjälpa oss är otvivelaktig och deras förmåga att göra det är oändlig. Låt oss "vakna upp och stå upp ur stoftet ... så att den evige Faderns förbund, som han har slutit med [oss] ... må bli fullbordat".²⁵ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. William Shakespeare, *Henrik V*, akt 4, scen 1, rad 127–129, 131–137, 183–185 (övers. C. A. Hagberg).
2. L&F 101:78.
3. Brigham Young, "Sermon", *Deseret News*, 31 okt. 1855, s. 267; citerad i Terry L Givens och Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), s. 63.
4. Mose 6:57.
5. Mose 6:55.
6. Se Trosartikel 2; se också 2 Nephi 2:25; Mose 6:53–56.
7. 2 Nephi 2:26; se också L&F 93:38.
8. Se 3 Nephi 12:48; 27:27; se också Rom. 8:16–17; L&F 84:37–38.
9. Se Upp. 12:7–9; L&F 29:36–38; Mose 4:3–4.
10. Se L&F 93:29–31.
11. L&F 3:2.
12. Apg. 10:34.
13. L&F 1:31.
14. Se Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. L&F 45:4.
17. Se Mosiah 15:9.
18. Alma 42:13; kursivering tillagd.
19. 2 Nephi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. I Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), s. 156.
22. I Smith, *Souls in Transition*, s. 156.
23. 2 Nephi 2:13.
24. 2 Nephi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloche, Argentina

